

Hồi 14

*Thế Sự Oan Nghiệt Lòng Đau Xót
Đánh Mất Kỳ Thư Họa Nhiều Hơn*

Cốc Chi Hoa tỉnh lại, nàng mở mắt nhìn thì thấy mình ở trong một căn thạch thất, Hạng Hồng và Thôi Tu đang canh cửa, Cốc Chi Hoa toan cựa mình nhưng tay chân mềm nhũn. Hạng Hồng cười lạnh: “Đã đến đây còn muốn chạy?” ngay lúc này, chợt nghe có tiếng ho đứt quãng vọng tới, trong khoảnh khắc có tiếng bước chân người đến cửa, Thôi Tu nói: “Sư phụ đến!”

Trong lòng Cốc Chi Hoa tựa như có tiếng sấm nổ, nàng đang bàng hoàng thì thấy có một ông già mặt đỏ thân hình cao lớn, lưng hơi gù bước vào, ông già này chính là cha ruột của nàng, là kẻ thù của phái Mang Sơn, Mạnh Thần Thông!

Hạng Hồng xuôi tay hỏi: “Sư phụ, người đã khỏe chưa?” Mạnh Thần Thông hừ một tiếng, nói: “Độc châm của Kim Thế Di có thể đả thương được người khác, chứ làm gì nổi ta, không cần người phải lo cho ta! Chuyện ta giao cho người đã thế nào rồi, có dò hỏi được tung tích của Lý Tâm Mai không?” y hỏi một hồi rồi lại ho mấy tiếng, rõ ràng y vẫn chưa khỏe.

Hạng Hồng nói: “Tuy chưa tìm được tung tích của Lý Tâm Mai nhưng đã này. Ắ có thể chống lại Tu la âm sát công, nếu sư thúc không đến kịp lúc, đồ nhi đã suýt bị thương trong tay của ả”. Hạng Hồng nói mấy câu này một là để khai công mình, hai là muốn Mạnh Thần Thông tra khảo nàng, y biết Mạnh Thần Thông sợ nhất là kẻ có thể chống được Tu la âm sát công.

Mạnh Thần Thông hừ một tiếng, nói: “Đồ vô dụng, cả một ả nha đầu mà đánh không lại, còn có mặt mũi nào đến gặp ta?” tuy là thế, nhưng trong lòng y cũng lo, y nhủ thầm: “Hạng Hồng chỉ mới luyện được đến tầng thứ hai, bại trong tay ả cũng không có gì là lạ, Dương sư đệ đã luyện được đến tầng thứ năm mà chỉ có thể chế phục được ả, ả không bị nội thương, điều ấy thật kỳ lạ. Ắ vẫn còn trẻ mà vẫn chống lại được tầng thứ năm của Tu la âm sát công, nếu công lực thâm hậu thì ghê gớm biết dường nào!”

Mạnh Thần Thông mở to mắt, liếc nhìn Cốc Chi Hoa rồi lạnh lùng nói: “Nghe nói Lữ Tứ Nương đã thu được một đệ tử quan môn, có phải là người không?”

Cốc Chi Hoa sắc mặt trắng bệch, im lặng không chịu nói. Mạnh Thần Thông hừ một tiếng rồi nói: “Uổng cho người là đệ tử của Lữ Tứ Nương, chẳng có chút gan dạ nào! Chỉ cần người nói thực, ta sẽ không giết người. có phải người sợ không?”

Cốc Chi Hoa mở to đôi mắt nói: “Ta không sợ cho ta, chỉ sợ cho ông mà thôi!” Mạnh Thần Thông nói: “Ồ, thật kỳ lạ, người có lòng tốt lo cho ta, người lo cho ta điều gì?” Cốc Chi Hoa nói: “Ông một thân võ công mà chẳng biết làm chuyện tốt, ông... ông...” Mạnh Thần Thông cả cười, cắt lời nàng: “Người cứ nói huych toẹt là ta là đại ma đầu chẳng chuyện ác gì không làm, cần phải quanh co?” Cốc Chi Hoa thấy lòng đau như dao cắt, nói tiếp: “Ông đã biết bản thân chẳng chuyện ác gì không làm, ông... ông không sợ báo ứng sao? Tôi... tôi lo cho ông... sẽ không có kết cuộc tốt!”

Mạnh Thần Thông cả cười: “Bình sinh ta chưa bao giờ tin có báo ứng, không cần người lo cho ta”. Cười lớn xong thì đột nhiên cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì trong đời của y, chưa bao giờ có người nói với y những lời như thế! Rõ ràng là kẻ địch của y mà lại rất quan tâm cho y.

Mạnh Thần Thông nhìn Cốc Chi Hoa với ánh mắt dò xét rồi nói: “Tiểu cô nương nhà người rất kỳ lạ. Hừ, người lo cho ta không có kết cuộc tốt, ta cũng cho người biết, với võ công của ta hiện nay, chỉ có vài ba người có thể thắng nổi ta; chờ đến khi ta luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ chín, lúc đó thiên hạ tuy lớn nhưng không ai là đối thủ của ta nữa! Ta còn sợ gì ai?” Cốc Chi Hoa nói: “Ông có thể ngang tàng cả đời sao? Ông có nghe lời xưa nói làm lắm chuyện bất nghĩa tất sẽ tự chôn thân hay không? Huống chi thiên hạ tuy lớn, ông làm sao biết không có loại công phu có thể khắc chế Tu la âm sát công? Người khác thì tôi không biết, nhưng sư phụ của tôi đã để lại cách khắc chế ông!”

Mạnh Thần Thông cười lạnh: “Ta đã ẩn cư hơn mười năm ở núi Thái Hàng, xưa nay không đụng chạm đến mụ ta, té ra mụ ta đã âm thầm chống đối ta. Nhưng Lữ Tứ Nương ơi Lữ Tứ Nương, mụ đừng quá coi thường ta! Khi còn sống mụ không động thủ với ta, đến khi chết lại bảo một ả nha đầu miệng còn hôi sữa đến chống đối ta, nào có thể làm gì được ta!” Cốc Chi Hoa nói: “Giờ đây tôi không phải là đối thủ của ông, nhưng trong vòng năm năm sẽ có người luyện thành công phu sư phụ tôi để lại đến tìm ông! Nếu lúc này ông đổi ác thay thiện, trong vòng năm nay tích vài công đức, đến lúc đó kẻ thù của ông có lẽ sẽ tha cho ông”.

Mạnh Thần Thông buông giọng cười lớn: “Mấy mươi năm qua chỉ có người cầu xin ta, ta nào khom gối trước người khác? Khi còn sống sư phụ người không dám tìm ta, ta không tin đến khi chết mà mộ vẫn còn để lại công phu khắc chế ta! Người nói công phu ấy lợi hại như thế, hãy thử đọc khẩu quyết cho ta nghe”. Cốc Chi Hoa nói: “Nếu ông đã không sợ thì đâu cần tôi phải đọc ra!” Mạnh Thần Thông đỏ mặt, ho một tiếng rồi nói: “À nha đầu nhà người quả thực không biết trời cao đất dày, ta há đâu phải sợ mà bảo người đọc ra? Ta chỉ muốn chỉ ra chỗ hoang đường của sư phụ người, cho người biết người chỉ là ếch ngồi đáy giếng, sư phụ người làm sao biết chỗ thần kỳ của Tu la âm sát công”. Cốc Chi Hoa cũng cười lạnh: “Tôi thấy ông mới là ếch ngồi đáy giếng. Ông làm sao có thể tưởng tượng nổi võ công của sư phụ tôi? Thật ra ông không nói tôi cũng biết tâm ý của ông, ông thực sự sợ sư phụ của tôi, cũng sợ có người khắc chế Tu la âm sát công của ông cho nên ông mới khích tôi đọc yếu quyết của môn công phu này để ông phòng bị!”

Mạnh Thần Thông bị nàng vặn lại thì mặt đỏ sẫm, cười lạnh nói: “Giờ đây người đang ở trong tay ta, dám buông lời ngang tàng, bất kính đối với ta, người tưởng ta sợ phái Mang Sơn của người, không dám xử phạt người sao? Người hãy mau đọc khẩu quyết ra, có lẽ ta sẽ tha cho người”. Cốc Chi Hoa nói: “Dù ông cầu tôi một vạn lần, tôi cũng không đọc cho ông nghe”. Mạnh Thần Thông tức giận đến nổi thất khiếu bốc khói, cả giận quát: “Người có muốn sống không?” Cốc Chi Hoa chợt ngẩng đầu lên nói: “Tôi biết ông là ác ma giết người không chớp mắt, nhưng tôi cũng mong được chết trong tay ông”. Câu nói ấy thực sự là phát ra từ tận đáy lòng của nàng, nàng đang nghĩ: “Ông sinh tôi ra rồi giết tôi, coi như đã kết thúc mối quan hệ cha con của chúng ta, tôi vốn không muốn có người cha như ông, tôi cũng không muốn ông biết có người con như tôi!”

Cốc Chi Hoa thản nhiên đợi cha ruột của mình giết chết. Nhưng Mạnh Thần Thông nghe những lời ấy của nàng thì không khỏi cả kinh!

Chợt trong lòng y dâng lên một cảm giác rất kỳ lạ, y nhìn kỹ Cốc Chi Hoa, đột nhiên y cảm thấy thiếu nữ này rất giống một người mà y hằng mong nhớ, nhất là vẻ quan tâm của nàng đối với mình, vẻ tức giận của nàng!

Nàng... nàng là ai?

Khi Hạng Hồng giao thủ với Cốc Chi Hoa, đã từng bị nàng tát một bạt tai, cho nên căm giận nàng đến cực điểm, lúc này có cơ hội trả thù thì bước lên nói: “Sư phụ, ả tiện nhân cứng đầu này không bị đánh thì không chịu khai, nếu lập tức

xử tử ả thì đã có lợi cho ả, để đồ nhi đem cây roi bạch long đến xem xương ả cứng hơn cây roi bạch mãng hay không?”

Mạnh Thần Thông trợn mắt, chột quát: “Ai cho người nhiều chuyện, cút ra!” Hạng Hồng định lấy lòng sư phụ nhưng lại bị mắng thế là tiu nghỉu vội vàng chạy ra ngoài, trong lòng rất ngạc nhiên, không hiểu sao nàng ta cứng đầu đến thế mà Mạnh Thần Thông lại tỏ vẻ thương xót cho nàng.

Hạng Hồng đương nhiên không đoán được Mạnh Thần Thông đang nghĩ gì. Té ra trong lúc này, y chợt nhớ đến người vợ của mình, trong lòng nhủ rằng: “Đúng thế, đúng thế, chính là vẻ mặt này. Trước đây mỗi lần mình làm sai chuyện gì, nàng đều nhìn mình với ánh mắt như thế. Ủ, nàng đã chết hai mươi năm, mình suýt nữa đã quên, không ngờ hôm nay đã gặp phải vẻ mặt tương tự như thế”. Suốt cả đời Mạnh Thần Thông chưa từng sợ điều gì, nhưng không biết thế nào mà y lại đột nhiên run sợ, né tránh ánh mắt của Cốc Chi Hoa, vội vàng hỏi: “Người... người là ai?” Cốc Chi Hoa nói: “Chẳng phải ông đã biết rồi sao? Tôi là đệ tử của Lữ Tứ Nương phái Mang Sơn”. Mạnh Thần Thông nói: “Ta hỏi người họ gì tên gì?” Cốc Chi Hoa thấy lòng mình đau xót, nàng phải gắng gượng lắm mới nén được nỗi đau ấy, nàng khẽ nói: “Tôi tên Cốc Chi Hoa”. Mạnh Thần Thông nói: “Cha của người là ai?” Cốc Chi Hoa nói: “Cha... cha của tôi chính là... chính là...” Mạnh Thần Thông quát: “Nói mau, là ai?” Cốc Chi Hoa ấp úng: “Chính là... chính là Lương Hồ đại hiệp Cốc Chính Minh”. Mạnh Thần Thông như trút được gánh nặng, y thở phào nói: “Té ra người là con gái của Cốc Chính Minh, ồ, sao người lại rơi nước mắt?” Cốc Chi Hoa không nén được, thút thít nói: “Tôi nhớ cha ruột của tôi, người... người đã chết rồi. Người làm sao biết nỗi khổ hôm nay của tôi”. Đúng thế, trong lòng Cốc Chi Hoa, cha ruột của nàng đã chết từ lâu.

Mạnh Thần Thông nhíu mày, nói: “Đừng khóc, đừng khóc, người không chịu nói thì thôi vậy, ta không giết người, cũng không đánh người, người đừng sợ”. Sau khi nói ra câu ấy, cả bản thân y cũng ngạc nhiên, y chưa bao giờ làm chuyện như thế trong đời, y chưa bao giờ nổi lòng từ bi đối với một thiếu nữ chưa từng quen biết. Cốc Chi Hoa lau nước mắt: “Ông hãy thả tôi đi!” Mạnh Thần Thông nói: “Thế thì không được!”

Y chợt nhớ ra điều gì, lớn giọng nói: “Năm nay người bao nhiêu tuổi?” Cốc Chi Hoa nói: “Hai mươi một tuổi”. Mạnh Thần Thông lão đảo, khó khăn lắm mới gượng đứng vững được, nhưng trong lòng thầm nhủ: “Trên đời không có chuyện khéo như thế. Năm ấy mình không kịp cứu nàng, nàng đã bị trọng thương, hai mẹ con đành nằm lại giữa cánh đồng hoang, con thơ chỉ mới tròn một tuổi không ai

chăm sóc thì làm sao có thể sống? Nhưng tại sao ả lại nhìn mình với ánh mắt như thế? Ả cũng vừa đúng hai mươi mốt tuổi!”

Nghĩ đến đây, toàn thân y run bần bật. Cốc Chi Hoa nói: “Ông không giết tôi, lại không thả tôi, giữ tôi ở đây làm gì?” Mạnh Thần Thông chợt nhớ lại nàng là đệ tử của Lữ Tứ Nương, nghĩ bụng: “Lữ Tứ Nương để lại công phu khắc chế mình, mình làm sao có thể dễ dàng buông tha cho đồ đệ của mẹ? Có lẽ có vì mình quá nhớ nàng, thấy vẻ mặt của ả giống nàng cho nên tâm sự mới trĩu nặng, thật ra trên đời này có biết bao nhiêu cô thương hai mươi mốt tuổi, làm sao có thể trùng hợp đến thế?”

Nhưng khi y nhìn vào ánh mắt Cốc Chi Hoa, lòng lại chợt nhói lên. Mạnh Thần Thông tránh ánh mắt của Cốc Chi Hoa, trầm giọng nói: “Ta phải giữ người ở lại bên cạnh ta suốt đời!” Cốc Chi Hoa giật mình, lẩm bẩm: “Ồ suốt đời bên ông, suốt đời, thà ông giết tôi cho xong!” Mạnh Thần Thông nói: “Nếu không người phải viết khẩu quyết luyện công ra”. Cốc Chi Hoa thấy cỗi lòng trĩu nặng, sư phụ để lại Thiếu dương thần công vốn là để khắc chế Mạnh Thần Thông, nếu mình cho ông ta biết thì coi như đã cứu mạng ông ta. Mạnh Thần Thông tuy là đại ma đầu nhưng rốt cuộc ông ta cũng là cha ruột của mình, mình làm sao có thể nở lòng để ông ta bị giết? Nhưng nếu mình nói với ông ta, làm sao ăn nói với sư phụ? Làm sao nhìn mặt các đồng môn cũ? Đó có khác gì phản bội sư môn, đại nghịch bất đạo! Cốc Chi Hoa thầm nhủ trong lòng: “Không được, không được, mình không thể cho ông ta biết. Tuy mình không nói rõ với đồng môn, nhưng mình đã thế trước mặt sư phụ, không coi ông ta là cha!” thế rồi nước mắt tuôn lả chả.

Mạnh Thần Thông nói: “Ồ, sao người lại khóc nữa? Ta giữ người lại bên cạnh, chính là muốn truyền võ công tuyệt thế của ta cho người. Người làm đồ đệ của ta không tốt sao? Người khác muốn còn không được nữa là!” Cốc Chi Hoa không nói gì mà chỉ lắc đầu.

Mạnh Thần Thông thấy thế thì lại nghi ngờ, đang định hỏi thì nhị đệ tử Ngô Mông của y bước vào: “Thiên thủ thần châu Cơ Hiểu Phong xin gặp người”. Mạnh Thần Thông nạt: “Bảo y rút đi, hôm nay ta chẳng gặp ai cả!” Ngô Mông nói: “Y bảo có chuyện rất quan trọng. Hình như y đang bị thương”. Mạnh Thần Thông nói: “Y sống hay chết có liên quan gì đến ta? Chuyện quan trọng đến mức nào ta cũng mặc!”

Chợt bên ngoài cửa có giọng nói khàn khàn vang lên: “Mạnh Thần Thông, người có biết tại sao ta bị thương không? Ta bị thương vì người đấy! Nếu hôm nay người không gặp ta, ngày sau người sẽ chết trong tay đệ tử phái Mang Sơn!”

Mạnh Thần Thông ngạc nhiên, kêu: “Hay lắm, Thiên thủ thần châu, người dám xông thẳng vào đây! Ta sẽ để cho người vào, nếu người nói dối nửa lời, ta sẽ đánh chết người”. Nói xong, y nhốt Cốc Chi Hoa vào phòng trong rồi ra mở cửa cho Cơ Hiểu Phong, chỉ thấy Cơ Hiểu Phong mình đầy vết máu, cánh tay phải đã sùi xuống, Mạnh Thần Thông nhìn thế thì nói: “Đúng thế, người đã bị trúng Tỳ bà chưởng của Tào Cẩm Nhi. Sao người lại đối địch với mục ta?” Cơ Hiểu Phong nói: “Ta từ đại hội Mang Sơn biết được trong vòng năm năm nữa Tào Cẩm Nhi và Dục Trọng Mâu sẽ giết chết người. Ta vì người cho nên mới liều mạng đánh cắp vật của bọn chúng!” Mạnh Thần Thông nói: “Khoan đã, khoan đã, thân phận của người mà cũng xứng tham gia đại hội Mang Sơn?”

Cơ Hiểu Phong nói: “Chính ta đã dò hỏi! Tưởng Lộc Tiểu là huynh đệ kết bái của ta, trong đại hội Mang Sơn lần này, từ đầu đến cuối y đều có mặt. Ta biết được mọi chuyện là nhờ y!”

Cốc Chi Hoa bị nhốt trong phòng, nghe rất rõ ràng lời của ông ta, như thế há chẳng phải Mạnh Thần Thông sẽ biết hết tất cả mọi chuyện hay sao? Nhưng Tưởng Lộc Tiểu là một kiếm khách chính phái có tiếng tăm ở Hà Nam, còn Cơ Hiểu Phong là một tên trộm trên võ lâm, sao họ lại là huynh đệ kết bái của nhau? Chẳng lẽ y cố ý nói dối Mạnh Thần Thông. Chỉ nghe Mạnh Thần Thông nói: “Ồ, té ra Tưởng Lộc Tiểu cũng tham gia đại hội Mang Sơn, vậy thì đúng! Đây, sao người không nói gì nữa?” Cốc Chi Hoa nghe Mạnh Thần Thông nói thế thì biết y đã tin Cơ Hiểu Phong, nàng không khỏi giật mình.

Té ra Tưởng Lộc Tiểu và Cơ Hiểu Phong có mối giao tình, có một lần Tưởng Lộc Tiểu áp tiêu cho một tiêu cục, đã ác chiến với Độc cước đại đạo ở miền Hà Nam là Phương Quân Hùng, kết quả Phương Quân Hùng bị y chém đứt một cánh tay, còn y thì bị Phương Quân Hùng dùng Thiết sa chưởng đánh trọng thương.

Chính nhờ Cơ Hiểu Phong đã đến Tiêu vương phủ đánh cắp một cây thiên niên hà thủ ô nên mới trị thương được cho y. Vì thế Tưởng Lộc Tiểu mới chịu cúi mình kết thành huynh đệ với y, trên giang hồ không biết bí mật này. Mạnh Thần Thông đã biết chuyện này.

Chợt Cơ Hiểu Phong lão đảo, y phải vội vàng vịn vách tường, lúc này đầu đã va vào tường, Mạnh Thần Thông kéo y tới, liên tục điểm vào các huyệt toàn cơ, ngọc hoành, phong phủ, quy tàn, duy đạo, cư liêu, phụng vĩ giúp y cầm máu, rồi sai nhị đệ tử Ngô Mông: “Người hãy đem hai viên tiểu hoàn đơn đến đây, rồi lấy tục đoạn hoàn giao giúp y nối xương “.

Mạnh Thần Thông khám vết thương cho Cơ Hiểu Phong, cười rằng: “May mà Tào Cẩm Nhi đã truyền Thiết tỳ bà cho Lư Đạo Lân, công phu Thiết tỳ bà chưởng của mụ vẫn chưa đến hỏa hầu, nếu người bị trúng binh khí của mụ thì chắc đã mất mạng!”

Một lát sau Ngô Mông lấy tiểu hoàn đơn đến cho y uống, loại tiểu hoàn đơn mà Mạnh Thần Thông tự luyện là loại thuốc có hiệu quả nhất trong các loại thuốc trị thương, có khả năng bồi dưỡng nguyên khí, Cơ Hiểu Phong uống xong, sau một tuần trà thì sắc mặt dần dần tươi tắn, lúc này Ngô Mông đã dùng tục đoạn giao nối xương lại cho y. Cơ Hiểu Phong đứng dậy, nhưng chẳng nói lời tạ ơn Mạnh Thần Thông mà trái lại Mạnh Thần Thông còn cảm tạ y: “Hay lắm, quả nhiên người đã liều mạng vì ta, người muốn báo đáp thế nào?”

Cơ Hiểu Phong nói: “Kim ngân châu báu thì ta có thể tự lấy, không cần người. Ta chỉ mong người thu ta làm đệ tử”. Mạnh Thần Thông nói: “Tại sao người muốn làm đồ đệ của ta?” Cơ Hiểu Phong nói: “Hiện nay điều ta thiếu là võ công thượng thừa, nếu có thể học được vài phần bản lĩnh của người, khi ta đi ăn trộm thì không bị người ta đánh nữa. Ha ha, lúc đó dù kim ngân châu báu trong hoàng cung đại nội, ta cũng có thể lấy ra để hiếu kính cho sư phụ!”

Mạnh Thần Thông cười ha hả rồi nói: “Được, người rất mau mắn, ta thu người làm đệ tử ký danh”. Cơ Hiểu Phong dập đầu ba cái rồi kêu: “Sư phụ”. Rồi y mừng rỡ nói: “Lần này tôi đi đánh cắp giùm cho sư phụ, tuy bị Tào Cẩm Nhi đánh một trận nhưng coi như cũng đáng giá”.

Mạnh Thần Thông nói: “Người hãy từ từ mà kể, đừng vội”. Cơ Hiểu Phong nói: “Được, vậy tôi sẽ nói từ đầu, Lữ Tứ Nương thu nhận một đệ tử quan môn, ông có biết không?” Cốc Chi Hoa nghe thì đập thành thành, chỉ nghe giọng nói của Mạnh Thần Thông hơi rung: “Ồ, ả tên là gì?” Cơ Hiểu Phong nói: “Tên là Cốc Chi Hoa”. Mạnh Thần Thông nói: “Ông có biết cha mẹ của ả là ai không?” Cơ Hiểu Phong nói: “Nghe nói là con gái của Lương Hồ đại hiệp Cốc Chính Minh”. Mạnh Thần Thông thở phào: “Tiểu cô nương ấy không gạt mình”.

Cốc Chi Hoa thở phào, thầm nhủ: “Huynh đệ kết nghĩa của Cơ Hiểu Phong cũng tham gia đại hội Mang Sơn, nhưng tại sao y không biết mình là con của Mạnh Thần Thông? Chả lẽ y định muốn giấu giùm cho mình? Mình và y không quen nhau, y cần gì phải giấu cho mình? Chả lẽ y đợi đến cuối cùng mới tiết lộ?”

Cốc Chi Hoa cứ thắc thỏm trong lòng, chỉ nghe Cơ Hiểu Phong tiếp tục nói: “Thực ra Lữ Tứ Nương đã biết ông ẩn ở núi Thái Hàng, sợ dĩ bà ta không đến tìm ông là bởi tự thấy không nắm chắc phần thắng. Sau đó bà ta đã bỏ ra mười

năm luyện thành một môn Thiếu dương thần công, nghe nói đó chính là khắc tinh của Tu la âm sát công”. Mạnh Thần Thông nói: “Làm sao người biết bí mật này?” Cơ Hiểu Phong nói: “Do chính đệ tử của Lữ Tứ Nương nói với Tào Cẩm Nhi”. Mạnh Thần Thông nói: “Tại sao ả lại có thể nói bí mật của bốn môn trước mặt người ngoài? Chuyện này chẳng hợp tình hợp lý tí nào”. Cơ Hiểu Phong nói: “Điều đó thì tôi không biết, nhưng nghĩa huynh của tôi chưa bao giờ nói dối, ông ta cũng không có lý do gì gạt tôi!”

Mạnh Thần Thông nào biết, vì ngày hôm ấy Cốc Chi Hoa bị Tào Cẩm Nhi ép buộc, đầu tiên là tiết lộ bí mật về thân thế của nàng, tiếp theo lại đuổi nàng ra khỏi phái Mang Sơn. Trong tình huống ấy, Cốc Chi Hoa đang rất kích động nào có thể nghĩ ngợi gì nhiều! Vả lại nàng đã phụng di lệnh của sư phụ, trao Thiếu dương thần công cho Tào Cẩm Nhi, nếu lúc đó không đưa ra thì chỉ e sau này không có dịp gặp lại. Lúc này nàng nghe Mạnh Thần Thông hỏi Cơ Hiểu Phong mới thầm hối hận, thấy mình quá kém cỏi kinh nghiệm giang hồ, đã để bí mật của bốn môn cho người ngoài biết. Nhưng nàng thầm ngạc nhiên: “Tại sao cho đến bây giờ Cơ Hiểu Phong vẫn chưa tiết lộ thân thế bí mật của mình? Chẳng lẽ y quả thật không biết? Y đã biết những lời mình nói với sư tỷ, tại sao không biết Mạnh Thần Thông là cha mình?”

Chỉ nghe Cơ Hiểu Phong tiếp tục nói: “Sư phụ, nếu ông không tin, học trò còn có bằng chứng. Cốc Chi Hoa đã đưa ba thiên Thiếu dương thần công của Lữ Tứ Nương cho Tào Cẩm Nhi, học trò đã đánh cắp được ba thiên bí kíp này”. Mạnh Thần Thông trợn mắt, nói: “Đưa cho ta xem. Hừ ta phải xem Lữ Tứ Nương làm được trò trống gì!” Cốc Chi Hoa thầm kêu khổ, nghĩ bụng ba thiên Thiếu dương thần công này tuy mất trong tay Tào Cẩm Nhi, nhưng nếu không phải vì mình tiết lộ bí mật của bốn môn, trao cho Tào Cẩm Nhi trước mặt mọi người, Thiên thủ thần châu làm sao có thể đánh cắp được? Nếu truy tận ngọn ngành, tất cả đều là do mình sai, lúc này nàng rất hối hận.

Mạnh Thần Thông đọc kỹ ba thiên Thiếu dương thần công, lúc đầu chỉ nghe y không ngừng cười lạnh, Thiên Thủ Thần Châu thầm nhủ: “Chả lẽ Lữ Tứ Nương nói quá sự thực, ba thiên Thiếu dương thần công này thật ra chẳng có ích gì, cho nên Mạnh Thần Thông mới coi thường như thế? Ôi chao, nếu biết như thế thì mình đâu cần phải thí mạng”. Một hồi sau, Mạnh Thần Thông không cười lạnh nữa, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, trái lại Cơ Hiểu Phong thở phào.

Té ra Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông là môn công phu đệ nhất trong tà phái, lại thất truyền đã lâu, võ học của Lữ Tứ Nương tuy là đệ nhất trên

đời, bà ta đã từng dò hỏi tình trạng của những người đã chết, nhưng vẫn không thể biết rõ chỗ ảo diệu của Tu la âm sát công, cho nên bà sáng tạo ra Thiếu dương thần công chỉ để phòng ngự Tu la âm sát công, không thể phá giải, trong đó đương nhiên cũng có chỗ không chu toàn. Cho nên khi Mạnh Thần Thông đọc vài trang đầu thì không khỏi coi thường.

Nhưng đọc xong ba thiên Thiếu dương thần công, Mạnh Thần Thông bất đồ cả kinh, người luyện Thiếu dương thần công có thể tăng lên công lực, chống lại ngoại tà xâm nhập, tuần tự dần tiến, từ nông đến sâu, cho đến phía sau thì càng ảo diệu. Mạnh Thần Thông thầm nhủ: “Võ công của Lữ Tứ Nương quả nhiên hơn mình rất xa, mà ta chưa luyện Tu la âm sát công mà đã nghĩ ra được cách phòng ngự, quả thực rất đáng khâm phục! Tuy Thiếu dương thần công chưa thể phá giải công phu của mình nhưng nếu có một người có công lực tương đương với mình luyện loại công phu này thì Tu la âm sát công chẳng làm gì được y. Nếu bốn cao thủ thuộc hàng nhất lưu phái Mang Sơn luyện loại công phu này thì chẳng khó gì lấy mạng mình!” y nghĩ đến đó thì làm sao có thể cười được!

Cơ Hiếu Phong nói: “Sư phụ thấy Thiếu dương thần công như thế nào?” Mạnh Thần Thông nhớ lại lúc nãy buộc Cốc Chi Hoa nói ra khẩu quyết, nhưng giờ đây lại chẳng cần tốn công phu gì nữa, thế rồi cười ha hả: “Rất đáng giá!” lúc này y đã nhớ hết tất cả những điểm quan trọng của Thiếu dương thần công, thế là y đặt ba thiên Thiếu dương thần công lên bàn tay rồi hai tay chấp lại, vừa vỗ nhẹ thì vụn giấy bay xuống lả tả, buông giọng cười lớn: “Lữ Tứ Nương đã xuống mồ mà còn muốn đối địch với ta, hừ! Ta sẽ khiến cho mụ chết không nhắm mắt!” mấy câu này như gai nhọn đâm vào lòng Cốc Chi Hoa, Mạnh Thần Thông hủy ba thiên Thiếu dương thần công đã đủ khiến cho nàng đau lòng, điều khiến cho nàng càng đau lòng hơn là từ rày về sau, chỉ có một mình nàng biết Thiếu dương thần công, sau này muốn chế phục Mạnh Thần Thông, trừ phi nàng chép lại Thiếu dương thần công rồi trao cho Tào Cẩm Nhi, hoặc nàng phải đích thân ra tay với Mạnh Thần Thông. Tóm lại, dù trực tiếp hay gián tiếp, nàng đã là kẻ địch của cha ruột mình. Ôi, nàng làm sao có thể đối phó với cha ruột của mình?

Trong lúc này, Cốc Chi Hoa chợt nghĩ đến tự sát, tuy Mạnh Thần Thông đã thu kiếm của nàng, nhưng nàng vẫn có thể vận nội công đánh đứt kinh mạch để kết liễu tính mạng. Nhưng nàng đã theo Lữ Tứ Nương hơn mười năm, nàng vừa muốn chết thì lập tức nhớ đến sư phụ: “Sư phụ chỉ có một đệ tử là mình, người đã bỏ ra hơn mười năm dạy mình thành người, truyền hết bản lĩnh cả đời cho mình, hy vọng mình kế thừa y bát của người, dù không thể đánh đuổi Thát Lỗ, ít nhất

cũng là một người hành hiệp trượng nghĩa, mình làm sao có thể phụ lòng mong mỏi của người, dễ dàng chết đi như thế”. Thế rồi hình bóng của Kim Thế Di cũng hiện lên trong lòng nàng, giọng nói của Kim Thế Di tựa như vang lên bên tai nàng: “Sen mọc ở bùn nhờ mà chẳng hôi tanh, ai trong tự người ấy trong, ai đục tự người ấy đục. Ông ta là ông ta, cô nương là cô nương, cô nương và cô ta đâu có liên quan gì! Cô nương chỉ cần nghĩ mình vốn chẳng có người cha này, cần gì phải khổ vì ông ta cả đời?” nàng lại nhớ đến lời dạy của sư phụ, nhớ đến lời khuyên của Kim Thế Di, Cốc Chi Hoa chợt thấy cứng cổ, thầm nhủ: “Đúng thế. Trừ phi ông ta đích thân giết mình, dù thế nào đi nữa mình cũng không thể tự kết liễu tính mạng của mình”. Tuy Cốc Chi Hoa có thể xua tan ý nghĩ tự sát nhưng nàng không thể nào vượt qua nỗi khổ não trong lòng mình.

Mạnh Thần Thông tiếp tục hỏi Cơ Hiểu Phong: “Ở đại hội Mang Sơn còn có tin tức gì nữa không?” Cơ Hiểu Phong nói: “Còn có một việc lớn nữa, đồ đệ của Liễu Ân hòa thượng là Diệt Pháp hòa thượng lại xuất hiện”. Mạnh Thần Thông nói: “Ồ, y đã mai danh ẩn tích mấy mươi năm, lại xuất hiện nữa ư? Chắc y biết Lữ Tứ Nương đã chết cho nên mới dám xuất hiện”. Cơ Hiểu Phong nói: “Đúng thế. Y đến đại náo một hồi, nghe nói còn tranh đoạt chức chủ môn với Tào Cẩm Nhi, nhưng cuối cùng bị Cốc Chi Hoa và Kim Thế Di đuổi chạy”. Thực ra Kim Thế Di không ra tay, Tưởng Lộc Tiêu nói không rõ ràng cho nên y cứ lấy sai kể sai.

Mạnh Thần Thông thất kinh, nói: “Kim Thế Di đã đến Mang Sơn, lại còn giúp phái Mang Sơn đánh lui Diệt Pháp hòa thượng?” y vẫn cứ nghĩ rằng Kim Thế Di bị thương bởi Tu la âm sát công, không chết cũng tàn phế, cho nên nghe được tin này thì làm sao không kinh hãi?

Cốc Chi Hoa cũng rất lấy làm lạ, tại sao Cơ Hiểu Phong từ đầu đến cuối không nói nàng là con của Mạnh Thần Thông? Cốc Chi Hoa không biết rằng, té ra Tưởng Lộc Tiêu là một kiếm khách chính phái, ông ta cũng thông cảm với cảnh ngộ của Cốc Chi Hoa, tuy tiết lộ bí mật của phái Mang Sơn cho Cơ Hiểu Phong biết, nhưng lại không tiết lộ bí mật cá nhân của người khác, cho nên đã giấu mối quan hệ giữa Cốc Chi Hoa và mục tiêu.

Cốc Chi Hoa đang rối bời lòng dạ, chỉ nghe Mạnh Thần Thông lại cười: “Hiểu Phong, người vừa mới vào môn thì đã lập được công lớn, ta nhất định sẽ không đối xử tệ với người, trước tiên người hãy theo đại sư huynh luyện một loại công phu cơ bản, ba ngày sau, ta sẽ đích thân truyền thụ Tu la âm sát công cho người. Ha ha! Vài năm nữa, đợi ta luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ chín,

lúc đó ta đã là thiên hạ vô địch, còn người đã là thiên hạ đệ nhất thánh thủ thần châu”.

Cơ Hiểu Phong dập đầu mấy cái lui ra khỏi thạch thất, Mạnh Thần Thông cười vẫn không ngớt, rồi y mở cửa sương phòng, y liếc mắt nhìn thì thấy Cốc Chi Hoa sắc mặt trắng bệch, y lại cười đắc ý nói: “Người đã nghe hết cả rồi chứ? Người cũng biết sợ ư? Ta muốn người biết rằng, Thiếu dương thần công của sư phụ người giờ đây chỉ có ta và người biết”. Cốc Chi Hoa nhìn thần sắc của y, bất đồ giật mình: “Chắc lần này ông ta sẽ hạ độc thủ mình đây!” chỉ nghe Mạnh Thần Thông tiếp tục nói: “Người nên đắc ý mới phải! Trên đời này, ngoại trừ người không ai có thể sử dụng Thiếu dương thần công làm khó ta nữa”.

Y nói đến đây thì bất ngờ mắt lộ hung quang, lạnh lùng nói: “Giờ đây chỉ có hai con đường cho người chọn, một là đi theo bốn môn, ta còn sống ngày nào thì người không được rời ta ngày ấy. Nếu người còn muốn báo thù cho phái Mang Sơn, vậy thì chỉ có một con đường chết, ta phải hành hạ người để người chết từ từ. Người đừng trách ta ác độc, ai bảo người là đệ tử của Lữ Tú Nương, nay ngoại trừ ta, còn ai biết được Thiếu dương thần công nữa? Được, ta cho người một kỳ hạn, người hãy tự suy nghĩ, ngày mai phải trả lời cho ta biết. Người có nghe rõ không?”

Lúc này Mạnh Thần Thông nghe Cơ Hiểu Phong bảo Cốc Chi Hoa là con của Lương Hồ đại hiệp Cốc Chính Minh, hoàn toàn phù hợp với lời khai của Cốc Chi Hoa, y không còn hoài nghi Cốc Chi Hoa là con gái của mình, thế là quyết định nếu Cốc Chi Hoa không chịu khuất phục thì sẽ giết chết nàng!

Cốc Chi Hoa cố gắng nén nổi bi phẫn trong lòng mình, ngẩng mặt nhìn Mạnh Thần Thông, kiêu hãnh nói: “Cần gì phải đợi đến ngày mai, ông cứ ra tay ngay cho xong!” Mạnh Thần Thông quát: “Cái gì? Người quyết định như thế nào?” Cốc Chi Hoa nói: “Tôi thà chết chứ không chịu làm đệ tử của ông!” Mạnh Thần Thông nói: “Người còn trẻ tuổi mà không sợ chết sao?” Cốc Chi Hoa nói: “Không, tôi không phải không sợ chết nhưng nếu làm đệ tử của ông thì còn đáng sợ hơn cả chết!”

Mạnh Thần Thông cười lạnh nói: “Người cậy là đệ tử của danh môn chính phái nên coi thường ta phải không? Được, người muốn chết thì ta sẽ giúp cho người!” rồi giơ tay lên, ngầm vận Tu la âm sát công, trong nhất thời lòng bàn tay trở nên đen như mực, rồi y chậm rãi vỗ xuống đầu Cốc Chi Hoa.

Hai người mặt đối mặt, Mạnh Thần Thông chợt thấy Cốc Chi Hoa rơi đôi dòng lệ, y nào biết, không phải Cốc Chi Hoa sợ chết mà là nàng đau lòng bởi thảm kịch nhân luân, ngay lúc này người đã sinh ra nàng sắp xuống tay giết nàng.

Mạnh Thần Thông tuy không còn hoài nghi Cốc Chi Hoa là con gái của mình nữa, nhưng không hiểu sao thấy nàng rơi nước mắt thì lại mềm lòng! Suốt đời y giết người chưa bao giờ chớp mắt, thế nhưng lần này lại mềm lòng, quả thực đó là chuyện chưa bao giờ có. Cốc Chi Hoa nhắm mắt chờ chết, nhưng chỉ cảm thấy đỉnh đầu mát rượi, hình như có một tảng băng dần dần đè xuống, còn bàn tay của Mạnh Thần Thông thì vẫn chưa chạm vào nàng. Cốc Chi Hoa mở bừng mắt, kêu lên: “Ông muốn giết cứ giết, cần gì phải đắn đo?”

Mạnh Thần Thông nghiêng rằng, lại đè xuống, nhưng tựa như có một nguồn lực nặng ngàn cân đẩy lên, khi lòng bàn tay còn cách đỉnh đầu nàng ba tấc, không hiểu sao y lại không đè xuống nữa. Ngay lúc này, Ngô Mông chợt chạy vào nói: “Ở cửa cốc phát hiện có một lão hòa thượng kỳ quái, y đòi sư phụ phải ra đón y”. Mạnh Thần Thông thu chưởng thế, nói: “Người miệng thì nói không sợ, nhưng trong lòng đang sợ, người đừng giấu ta nữa. Nay ta từ bi để cho người suy nghĩ tiếp một ngày”.

Cốc Chi Hoa kêu lên: “Ông cần gì phải hành hạ tôi thêm một ngày nữa? Ngày mai câu trả lời của tôi cũng chẳng thay đổi, ông muốn giết tôi thì hãy cứ mau ra tay”. Nhưng Mạnh Thần Thông đã đi ra khỏi thạch thất, y giả vờ không nghe nàng nói gì nữa. Chỉ nghe bình một tiếng, hai cánh cửa đá dày đóng sầm lại, trong phòng tối om.

Tiếng bước chân của Mạnh Thần Thông dần xa, Cốc Chi Hoa nghe tiếng y quát văng vẳng: “Kẻ nào mà lớn gan dám đòi ta ra tiếp?”

Có tiếng đệ tử của Mạnh Thần Thông lo lắng trả lời: “Chúng con vốn không muốn kinh động đến sư phụ, nhưng lão hòa thượng quái dị này hình như có bản lĩnh cao cường, bọn chúng con chặn không được”. Nói chưa dứt lời thì nghe tiếng cây thiết trượng chạm xuống đất, Mạnh Thần Thông nghe âm thanh ấy cách đó khoảng một dặm, chỉ trong chốc lát thì tựa như đã đến trước cửa! Mạnh Thần Thông giật mình, nói: “Đúng thế, quả nhiên là có bản lĩnh, chẳng trách nào các người chặn không được”.

Y bước ra nhìn, dưới ánh trăng chỉ thấy một hòa thượng thân hình cao lớn, râu và chân mày bạc phơ, nhưng mặt thì đỏ hồng hào, Mạnh Thần Thông vừa nhìn thì biết lão đã học nội công huyền môn chính tông, vả lại là một cao thủ có căn cơ thâm hậu. Mạnh Thần Thông ngẩn người, thầm nhủ: “Trong chính phái chưa từng nghe nói có nhân vật này, chẳng lẽ là trưởng lão gì đó của Đạt Ma viện chùa Thiếu Lâm?” đối với những nhân vật lừng lẫy trong võ lâm, Mạnh Thần Thông dù cho chưa gặp cũng đã từng nghe nói tới, có thể biết sơ qua võ công và

dung mạo của họ, chỉ có trưởng lão của Đạt Ma viện chùa Thiếu Lâm là những cao tăng đã bế quan mấy mươi năm, đương nhiên người trong giang hồ không biết được.

Nhưng hòa thượng già này lại không giống cao tăng hữu đạo, chỉ thấy ở chân mày của lão có ẩn hiện sát khí, ăn mặc cũng rất kỳ quặc, trên lưng lại vác một cái bao bố rất to, tay cầm cây thiền trượng to bằng miệng bát.

Mạnh Thần Thông nhìn hòa thượng ấy rồi hỏi: “Đại sư nửa đêm đến thăm, không biết có gì chỉ giáo?” hòa thượng ấy cười ha hả: “Không có chuyện thì không đến điện Tam Bảo, đương nhiên là có chuyện mới đến đây. Lão Mạnh, ta nghe tiếng của ông đã lâu, chúng ta hãy làm quen nhau!” rồi y đặt cái bao bố xuống, bước sải tới giờ bàn tay to bè bắt tay Mạnh Thần Thông.

Mạnh Thần Thông là kẻ già dặn giang hồ, đương nhiên biết y có ý tỉ thí, trong lòng cả giận, thầm nhủ: “Người tưởng đã luyện nội công chính tông huyền môn thì ta sợ người đấy hử?” nhưng y cũng không dám khinh địch, thế là thi triển Tu la âm sát công đến tầng thứ bảy bắt tay với hòa thượng, y chỉ cảm thấy một luồng đại lực truyền qua, hai người đều thối lui ba bước, nhưng hòa thượng ấy thối lui ba bước mà thân hình vẫn lão đảo, vả lại còn không khỏi rung mình một cái, rõ ràng y đã thua. Mạnh Thần Thông chưa kịp lên tiếng thì hòa thượng quái lạ ấy cười ha hả: “Mạnh lão quái quả nhiên danh đồn không ngoa, đáng hưởng một món hậu lễ của ta!”

Mạnh Thần Thông thấy hòa thượng quái dị dám tiếp một chưởng của y mà vẫn không bị thương, trong lòng thầm phục, thế rồi mới nói: “Trên đời này chẳng có mấy người có thể chống nổi Tu la âm sát công của tôi, đại sư cũng đáng cho tôi ra nghênh đón. Xin mời đại sư ban cho tôi biết pháp hiệu?” hòa thượng quái dị ấy nói: “Ông muốn hỏi pháp hiệu của ta? Ta chính là Diệt Pháp hòa thượng!” Mạnh Thần Thông ngẩn người, kêu lên: “Té ra đây là Diệt Pháp hòa thượng, chẳng trách nào tôi nhận không ra! Quả thật chúng ta đều đã nghe danh của nhau đã lâu”.

Diệt Pháp hòa thượng nói: “Ông nói đúng lắm, chúng ta đều đã nghe danh nhau, từ lâu tôi đã muốn gặp ông. Nay tôi tặng cho ông một món quà hậu gặp mặt, đảm bảo ông vừa thấy sẽ thích!” người tặng quà lại khen món quà của mình tốt trên đời hiếm có. Mạnh Thần Thông thầm nhủ: “Xem thử y tặng cái gì? Chẳng lẽ còn hơn cả Thiếu dương thần công!”

Chợt thấy Diệt Pháp hòa thượng giở cái bao bố lên, xé toạc ra, một người nhảy ra, đó là một nước. Diệt Pháp hòa thượng xĩa ngón tay tới, thiếu nữ ấy nhảy

bật dậy, ngoác mồm mắng: “Lừa trọc, ta với ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại bắt nạt ta?” rồi nàng rút soạt thanh kiếm toan lao tới liều mạng với Diệt Pháp hòa thượng, Diệt Pháp hòa thượng cười rằng: “Ngươi hãy nhìn xem ở đây là ai?” thiếu nữ ấy liếc nhìn thì thấy Mạnh Thần Thông, nàng hoảng hồn kêu thét lên, Diệt Pháp hòa thượng nhân lúc nàng thất kinh, lại vung tay điểm tới phong bế huyệt đạo của nàng.

Lúc này Mạnh Thần Thông vừa lo vừa mừng, té ra nàng thiếu nữ ấy chính là Lý Tâm Mai! Mạnh Thần Thông đã sai nhiều người tỏa ra tìm bắt Lý Tâm Mai, không ngờ nay Diệt Pháp hòa thượng lại đem nàng đến tận nơi.

Mạnh Thần Thông cười ha hả: “Quả nhiên đây là món quà tôi thích nhất, sao đại sư biết tôi đang cần ả?” Diệt Pháp hòa thượng nói: “Tôi gặp một học trò của ông ở gần núi Mang Sơn, y hỏi tôi có từng gặp một thiếu nữ như thế này không! Tôi vừa nghe thì biết ông đang muốn tìm con gái của Phùng Lâm”. Mạnh Thần Thông nhú mày, trong bụng đang bực vì học trò của mình đã quá ngu xuẩn, tùy tiện dò hỏi người khác: “May mà gặp phải Diệt Pháp hòa thượng, nếu là cao thủ của danh môn chính phái thì há chẳng phải tin này đã bị lộ ra ngoài?”

Diệt Pháp hòa thượng tiếp tục nói: “Tiểu cô nương này quả thật lớn gan, hai năm trước ả một mình xông pha giang hồ, tôi đã biết ả. Lúc ấy ả vẫn chưa có kẻ thù, đi lại một mình trên giang hồ cũng chẳng sao, không ngờ nay ả gặp phải một kẻ thù lợi hại như ông, lại còn muốn đến tham gia đại hội Mang Sơn”. Té ra Lý Tâm Mai đang muốn đến Mang Sơn dò hỏi tung tích của Kim Thế Di, nào ngờ chưa đến Mang Sơn thì đã gặp phải Diệt Pháp hòa thượng nên bị y bắt sống.

Chính là:

Mới vừa rời khỏi chốn hiểm nguy, nay rơi lại vào tay ác đồ.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -